

Bestemmelsens stk. 2 angår forudgående voldgiftsaftaler i sager om forbrugeraftaler. Denne regel har ikke noget modstykke i modelloven, der kun omfatter handelsvoldgift.

Bestemmelsen gælder, hvad enten voldgiften finder sted her i landet eller i udlandet, eller det endnu ikke er fastlagt, hvor voldgiften skal finde sted, jf. § 1, stk. 2, og bemærkningerne hertil. Bestemmelsen kan ikke fraviges ved aftale, heller ikke ved en aftale om anvendelse af fremmed ret (dvs. bestemmelsen er internationalt præceptiv).

Stk. 1 fastslår, at parterne kan aftale voldgift for allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold i eller uden for kontraktforhold. For at være gyldig skal en voldgiftsaftalen således være begrænset til et bestemt retsforhold. Et tilsvarende krav stilles til værnetingsaftaler, jf. EF-domskonventionens art. 17.

Det fremgår af 2. *pkt.*, at en voldgiftsaftale kan være en voldgiftsklausul i en kontrakt eller en separat aftale.

Medtagelsen i 1. *pkt.* af ordene »i eller uden for kontraktforhold« og af 2. *pkt.* skyldes navnlig hensynet til udenlandske brugere af voldgiftsloven.

Stk. 2 fastslår, at i sager om forbrugeraftaler er en voldgiftsaftale, der er indgået, før tvisten opstod, ikke bindende for forbrugeren. En tilsvarende regel findes for værnetingsaftaler, jf. retsplejelovens § 245, stk. 2.

Stk. 2 omfatter sager om forbrugeraftaler. Efter § 3 i lov om visse forbrugeraftaler er en forbrugeraftale en aftale, som en erhvervsdrivende indgår som led i sit erhverv, når den anden part (forbrugeren) hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at en aftale, den pågældende har indgået, ikke er en forbrugeraftale.

Lov om visse forbrugeraftaler finder tillige anvendelse på aftaler om varer og tjenesteydelser fra en ikkeerhvervsdrivende, hvis aftalen er indgået eller formidlet for sælgeren eller tjenesteyderen af en erhvervsdrivende, og den anden part (forbrugeren) (køberen eller tjenesteydelsesmodtageren) hovedsagelig handler uden for sit erhverv. I modsætning til den generelle regel om forbrugeraftaler omfatter den særlige regel om en erhvervsdrivendes *formidling* af en aftale kun aftaler om levering af varer og tjenesteydelser, og det er i givet fald modtageren af varerne eller tjenesteydelserne, der anses som forbruger.

Stk. 2 indebærer, at forudgående voldgiftsaftaler i sager om aftaler af denne karakter ikke er bindende for forbrugeren. Det følger modsætningsvis, at forbrugeren, hvis forbrugeren ønsker det, godt kan påberåbe sig en eventuel forudgående voldgiftsaftale over for

den anden part, dvs. den erhvervsdrivende eller – i formidlingstilfældene – den ikkeerhvervsdrivende sælger eller tjenesteyder.

Bortset fra de nævnte formidlingstilfælde omfatter stk. 2 ikke sager om aftaler mellem parter, der begge hovedsagelig handler uden for deres erhverv.

Når tvisten er opstået, kan der frit indgås voldgiftsaftaler også i sager om forbrugeraftaler. En voldgiftsaftale afskærer imidlertid ikke forbrugeren fra at klage til Forbrugerklagenævnet eller et godkendt privat klage- eller ankenævn, jf. forbrugerklagelovens § 2, stk. 2, og indledes der voldgiftssag, skal voldgiftssagen efter forbrugeren anmodning udsættes, indtil Forbrugerklagenævnet eller det godkendte private klage- eller ankenævn har behandlet klagen, jf. forbrugerklagelovens § 3, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8

Bestemmelsen angår forholdet mellem voldgift og en retssag om den materielle tvist mellem parterne og svarer indholdsmæssigt til modellovens art. 8, idet det dog i forslaget til § 8, stk. 1, 2. *pkt.*, er præciseret, at domstolene under en retssag om den materielle tvist mellem parterne, der er anlagt efter, at voldgiftssag er indledt, ikke kan tage stilling til, om tvisten helt eller delvis hører under voldgiftsrettens kompetence. Endvidere er der ikke i den foreslåede § 8 medtaget en frist for at påstå en retssag afvist under henvisning til, at tvisten skal afgøres ved voldgift. Fristen herfor følger i stedet af retsplejelovens almindelige regler, jf. nedenfor.

Bestemmelsen gælder, hvad enten voldgiften finder sted her i landet eller i udlandet, eller det endnu ikke er fastlagt, hvor voldgiften skal finde sted, jf. § 1, stk. 2, og bemærkningerne hertil. Bestemmelsen kan ikke fraviges ved aftale.

Stk. 1, 1. pkt., fastslår, at retssag om tvister, der efter aftale mellem parterne skal afgøres ved voldgift, efter påstand skal afvises fra domstolene, medmindre voldgiftsaftalen er ugyldig eller voldgiftssagen af andre grunde ikke kan gennemføres. Afvisning sker således kun efter påstand. Det følger af retsplejelovens § 357, stk. 2, at påstand om afvisning som udgangspunkt skal nedlægges i svarskriftet eller, hvis sagen ikke forberedes skriftligt, i det første retsmøde under forberedelsen.

Nedlægges der påstand om afvisning, skal domstolene som udgangspunkt tage stilling til, om der foreligger en gyldig voldgiftsaftale, der omfatter den pågældende tvist. Der er dog ikke noget til hinder for, at